

Can Framis recupera el llegat lúdic i elegant de Xavier Prat

Més de 70 obres recorden la vida de la Barcelona preolímpica

ANTONI RIBAS TUR BARCELONA | ACTUALITZADA EL 13/07/2017 00:00

Les figures fosques en primer terme donen un punt inquietant a les obres de la sèrie El ball. / CAN FRAMIS

El pintor Xavier Prat (Perú, 1957-Barcelona, 2007) i el periodista i escriptor Sergio Vila-Sanjuán es van conèixer a la universitat. "Acostumava a dur un ponxo com el de *Tintín al Temple del Sol*, cosa que en la molt progre Universitat Autònoma de Barcelona representava sens dubte un toc de distinció", explica Vila-Sanjuán al catàleg de l'exposició de l'artista a Can Framis, titulada *Xavier Prat. Y en otra ciudad también amanece*, en cartell a Can Framis fins al dia 23. A més de ser amic de Xavier Prat, Sergio Vila-Sanjuán és el comissari de la mostra, que inclou una setantena d'obres i que coincideix amb el desè aniversari de la seva mort.

Les obres exposades provenen de la família de l'artista i de col·leccions privades. De fet, *Xavier Prat. Y en otra ciudad también amanece* suposa la recuperació d'un nom que va quedar en l'oblit, potser perquè no es va professionalitzar com a artista. El recorregut és un viatge a la història recent de Barcelona i transporta el públic des de la contracultura dels últims anys 70 fins a la ciutat que està en ebullició pels preparatius dels Jocs Olímpics. Per al comissari, Prat és "una baula

perduda” dins l’art d’aquells anys i el veu com un equivalent a pintors de la Movida Madrileña com El Hortelano, Guillermo Pérez Vilalta, Ceesepe i Sigfrido Martín Begué, que també va morir prematurament.

“Relacionar-se amb en Xavi era com viure en una pàgina del *Nadja* d’André Breton -afegeix Vila-Sanjuán-. Coneixia els llocs més estranys de la ciutat, convertia en llegendaris llocs anodins i, amb ell, una simple volta a l’illa de cases podia presentar esdeveniments formidables i trobades amb els personatges més pintorescos”, explica Vila-Sanjuán. Com a bon postmodern, els treballs de Xavier Prat, que en els últims anys de la seva vida va exercir d’escenògraf, són plens a vessar de referències històriques, des de Rubens fins a Picasso i Dalí, passant per Marcel Duchamp i els maniquins metafísics de Giorgio de Chirico. Vila-Sanjuán hi afegeix “un sentit lúdic de la vida i la voluntat de ser elegant o un cert dandisme”.

En una de les últimes obres de l’exposició, titulada *Passeig de mar VIII*, hi ha el mateix artista, que porta el fill de la mà, la dona, que està embarassada, i el gos. Es troben a la vora del mar, com si Prat, que aleshores vivia als Porxos d’en Xifré, hagués fet una versió contemporània de les banyistes noucentistes de Joaquim Sunyer. També hi ha dues columnes que recorden les d’unes escenes de ball molt atapeïdes i alhora amb un punt inquietant i que evoquen sales com La Paloma i La Ceca, que estava ubicada a l’antiga casa de la moneda de Barcelona.